

Kansfonds
geven om
een ander

de
onschatbare
waarde van
één

jaarverslag 2016

Er zijn momenten
die voorbijgaan
zonder
dat je
exact weet
wat er
gebeurde
waar je was
hoe het er rook
wat je voelde
hoe diep dat sneed
wat je dacht

terwijl alles
wat daarna kwam
niet meer hetzelfde
kon worden
omdat je op dat
ene
beslissende moment
een steen
verlegde
en
levens
voor altijd
veranderde

De onschatbare waarde van

Ina Cornelissen

‘Achteraf
begrijp ik pas
waarom mij dit
te doen stond’

Achteraf begrijp ik pas waarom mij dit te doen stond

‘Waar begint iets? Wat maakt dat ik dit ben gaan doen? In het begin zei ik altijd: het kwam op mijn pad, het kwam toevallig zo uit. Pas gaandeweg ben ik gaan zien dat deze stap uit het diepste van mijn ziel kwam.

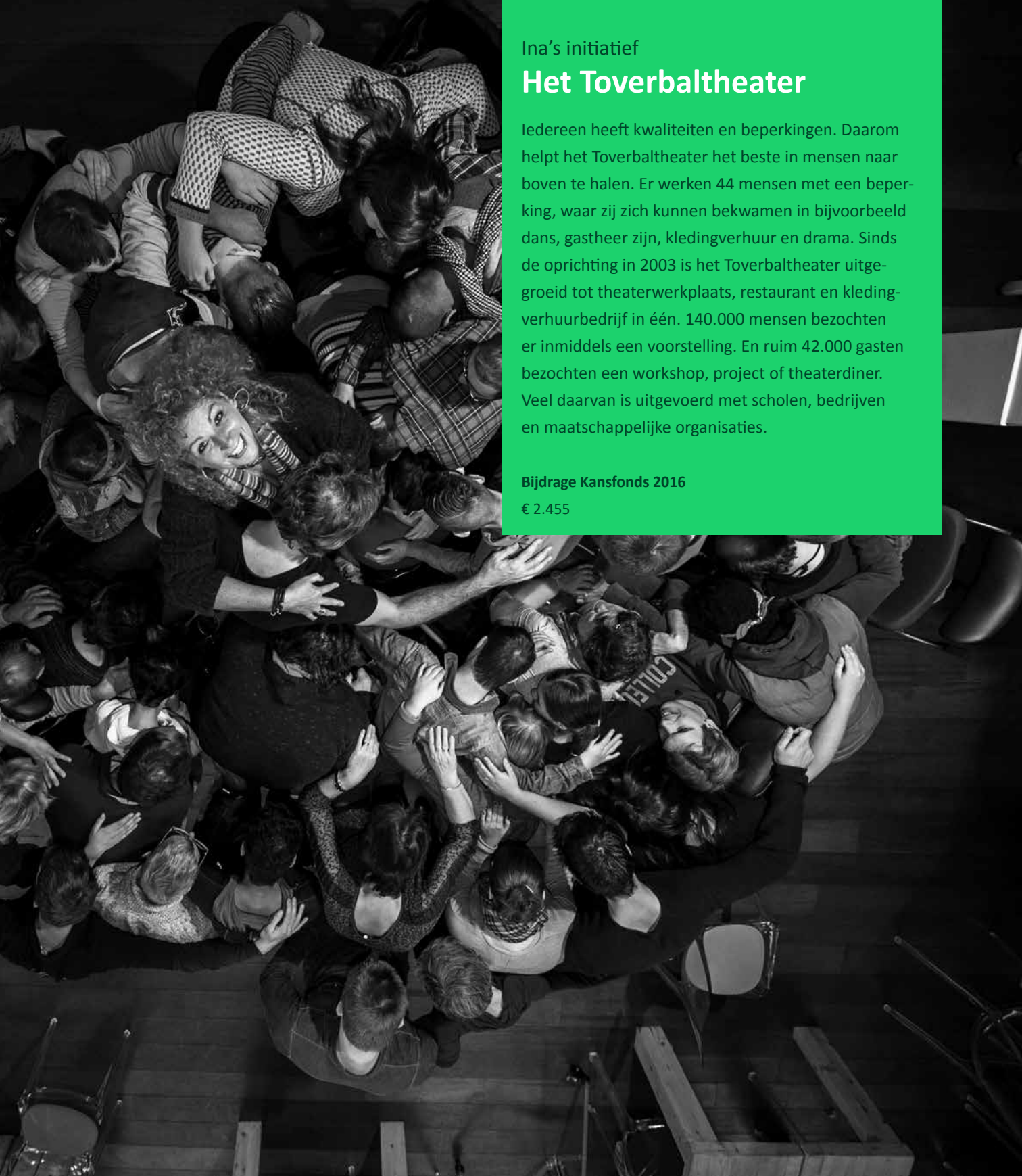
Aanvankelijk was het de verontwaardiging over hoe de dingen gaan. Ik zie me nog staan bij de directeur van de organisatie aan wie ik mijn idee voorlegde. Ik moest er destijds helpen bedenken hoe jonge mensen met een beperking mee kunnen doen in de samenleving. Dat viel niet mee. Bedrijven wilden er soms met pijn en moeite eentje een plek geven. En dan liefst dicht bij de bezemkast. Dé plek waar je voortdurend het gevoel krijgt dat je er niet bij hoort. Dat kon niet de bedoeling zijn.

Wat wel werkte, had ik gemerkt, is als mensen met en zonder beperking mooie dingen maken met elkaar. Theater bijvoorbeeld. In dat moment is er echt contact, leer je elkaar kennen, wordt het gelijkwaardig. De directeur vond het idee helemaal niks – en ik wist niet wat me overkwam. We wilden toch hetzelfde? Dat als

bijvoorbeeld Ruud, met een verstandelijke beperking, door het dorp fietst, de mensen hem kennen, hem zien en noemen bij zijn naam?

Ik ben haar eeuwig dankbaar voor dat moment en alles wat dat in me opriep. De boosheid. De vertwijfeling. Ik heb ontslag genomen en heb zelf binnen een halfjaar uit het niets een werk- en ervaringsplek opgezet voor mensen met een beperking. Achteraf lijkt het alsof dit het pad was dat ik onvermijdelijk moest gaan. Alles wat ik in mijn leven had geleerd en gedaan, had ik nodig om dit te kunnen.

Hoe verder ik kom, hoe meer ik begrijp over mijn drijfveren. Alles viel op zijn plek toen mijn vader overleed en ik zijn verhaal vertelde tijdens de begrafenis. Hij groeide op in een gezin met dertien kinderen. Als jongetje werkte hij al in de fabriek en kreeg hij niet de kans om te leren. Hoewel hij enorm veel voor elkaar kreeg, heeft hij zijn dromen niet kunnen waarmaken. Wat me daarin raakte, is zijn kracht om tot bloei komen, ondanks alles. En ik dacht: waar ken ik dat van?’

Ina's initiatief Het Toverbaltheater

Iedereen heeft kwaliteiten en beperkingen. Daarom helpt het Toverbaltheater het beste in mensen naar boven te halen. Er werken 44 mensen met een beperking, waar zij zich kunnen bekwamen in bijvoorbeeld dans, gastheer zijn, kledingverhuur en drama. Sinds de oprichting in 2003 is het Toverbaltheater uitgegroeid tot theaterwerkplaats, restaurant en kledingverhuurbedrijf in één. 140.000 mensen bezochten er inmiddels een voorstelling. En ruim 42.000 gasten bezochten een workshop, project of theaterdiner. Veel daarvan is uitgevoerd met scholen, bedrijven en maatschappelijke organisaties.

Bijdrage Kansfonds 2016

€ 2.455

De kracht van het project Ontdekken dat je mag zijn wie je bent

‘Vaak hebben de jongeren met een beperking het hoofd gebogen als ik ze ontmoet voor een kennismaking. Ze zijn dan al zo lang bestempeld met wat ze allemaal níet kunnen. Hier zie je hun zelfvertrouwen met de dag groeien. Ze leren eigen verantwoordelijkheid nemen, ze ontdekken wat bij ze past en dat je mag zijn wie je bent.

Wat me vaak ontroert, is als het besef komt dat ze ertoe doen. Dat ze juist door hun kwaliteiten anderen iets kunnen geven wat van betekenis is. En dat is hun puurheid en oprechtheid. Het is hun geloof in zichzelf,

waarmee ze anderen raken. Bezoekers leggen dan al snel hun masker af als ze binnenkomen. Ze hebben niets meer hoog te houden. Ook zij mogen even zijn wie ze zijn, met al hun beperkingen.

Laatst kwamen studenten van het roc hier binnen. Toch een beetje met zo'n houding van ‘we gaan naar de gehandicapten, we doen een opleiding om ze te begeleiden’. De rollen waren al snel omgedraaid. Ineens staan onze medewerkers aan het roer en leren deze jonge studenten juist van alles van hen. Hoe mooi is dat?’

De onschatbare waarde van

Oguz Dulkadir

‘Ik bleef maar
denken: hoe kan
dít gebeuren?’

Ik bleef maar denken: hoe kan dít gebeuren?

‘Ik was onderweg met een vriendje. In het Turks praatten we over school en over wat maar niet wilde lukken. Ik was toen negentien. Drie jaar daarvoor was ik door mijn vader uit Turkije naar Nederland gehaald. Hoewel ik daar bijna klaar was om naar de universiteit te gaan, kwam ik hier op de lts terecht. Mijn vader zei: daar gaan alle Turkse kinderen heen, dus jij ook.

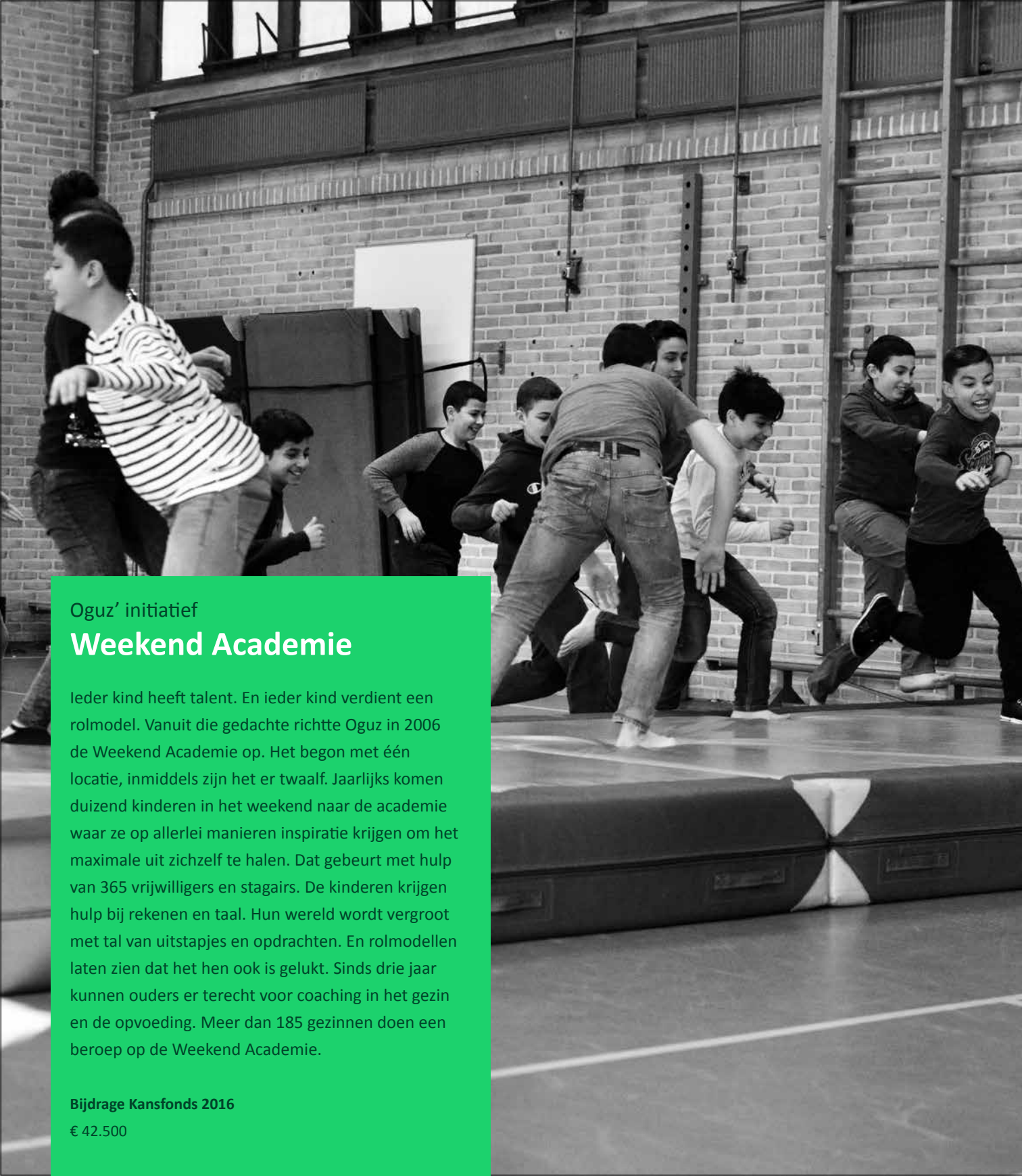
Je moet een vak leren, werken met je handen, zeiden ze daar. Maar alles wat ik uitprobeerde mislukte. Ik kan nog de frustratie voelen, het verdriet, niet weten welke kant je op moet, het zoeken naar een uitweg. En de pijn van miskend te worden in wat je kunt.

Daar ging het gesprek in de bus over, toen er een Turkse jongen bij ons kwam zitten die zei: ‘Ik ga jullie helpen.’ Hij kende jongens zoals wij die het wel was gelukt om verder te komen. Hij gaf me zijn telefoonnummer. Daarna ging het snel. Ik volgde taallessen, deed examens, ging pedagogiek studeren en besloot in een Amsterdamse achterstandswijk Turkse en Marokkaanse ouders te ondersteunen bij de opvoeding.

Ik schrok heel erg van wat ik daar tegenkwam. Negen van de tien kinderen had een enorme taalachterstand en ging standaard naar het vmbo. Ik bleef maar denken: hoe kan dit? Zij hebben vanaf de basisschool Nederlands leren spreken. Ze wonen in een stad met zo veel mogelijkheden. Waarom zou hen niet lukken wat mij wel is gelukt?

Het raakte me diep. Elk kind verdient dezelfde kansen. Het kan toch niet zo zijn dat je herkomst je toekomst bepaalt? Dat de wijk waarin je geboren bent, voorspelt hoe je leven gaat lopen? Ik kan dat niet accepteren. Ik wil dat doorbreken, zoals ik dat zelf ook deed. Ik wil ze laten dromen over wat ze kunnen zijn en ze inspireren om alles uit zichzelf te halen.

Ouders willen het beste voor hun kinderen. Mijn ouders wilden dat ook, maar ze wisten niet hoe. Veel migrantenouders weten dat niet. Mijn leven nam een wending door die jongen in de bus. Hij was toevallig daar, en ik ook, als door een wonder. Ik wil niet dat jongeren moeten wachten tot zij op hun negentiende het wonder tegenkomen dat hun kansen doet keren. Of dat het wonder hen nooit vindt. Dat mag niet gebeuren.’

Oguz' initiatief

Weekend Academie

Ieder kind heeft talent. En ieder kind verdient een rolmodel. Vanuit die gedachte richtte Oguz in 2006 de Weekend Academie op. Het begon met één locatie, inmiddels zijn het er twaalf. Jaarlijks komen duizend kinderen in het weekend naar de academie waar ze op allerlei manieren inspiratie krijgen om het maximale uit zichzelf te halen. Dat gebeurt met hulp van 365 vrijwilligers en stagairs. De kinderen krijgen hulp bij rekenen en taal. Hun wereld wordt vergroot met tal van uitstapjes en opdrachten. En rolmodellen laten zien dat het hen ook is gelukt. Sinds drie jaar kunnen ouders er terecht voor coaching in het gezin en de opvoeding. Meer dan 185 gezinnen doen een beroep op de Weekend Academie.

Bijdrage Kansfonds 2016

€ 42.500

De kracht van het project

Niet langer een eindstation, maar een begin

‘Laatst kwam een Nederlands-Marokkaanse piloot van de KLM een gastles geven bij ons. ‘Ja maar jij had zeker een vwo-advies’, riepen de kinderen gelijk. ‘Welnee joh’, vertelde de piloot, ‘Ik was een enorm druk kind op de basisschool. De leraren zeiden: dat gaat nooit wat worden met jou. Ze stuurden me naar de lts. Van daaruit ben ik verder gaan leren.’ Het werd muisstil in de zaal, de kinderen zaten met open mond te luisteren. Ik kan niet zeggen hoe hoopvol zo’n verhaal is voor kinderen die een vmbo-advies hebben gekregen. Ze zien dat dit

niet het eindstation is, maar een begin. Als je kinderen laat dromen over wie ze kunnen zijn, gebeuren er mooie dingen. Ze voelen dat er meer mogelijk is, raken geïnspireerd om hun droom na te jagen. Er gaat iets bewegen in hun denken. Dat is indrukwekkend om te zien. Wij helpen zaaien zodat zij kunnen groeien en bloeien. Je ziet de kinderen hier veranderen. Ze raken zekerder van zichzelf, gaan ergens voor staan en durven vragen te stellen. Je zou dit al die kinderen met minder kansen gunnen.’

De onschatbare waarde van

Reinout de Kraker

‘Ergens heb je een
beeld van wat goed is.
En dit is niet goed’

Ergens
heb je een
beeld wat
goed is.
En dit is
niet goed

‘Mijn hartslag gaat omhoog en er welt een óngelooflijke woede in me op. Iedere keer als ik aan dat meisje denk, voel ik dat in mijn lijf gebeuren met dezelfde heftigheid als toen. Op de Albert Cuyp was er een filmpje geschoten waarin zij voorbijkwam. Voorbijgangers werd gevraagd: zou je een vluchteling in huis nemen? De een zei: ‘Ja natuurlijk, vreselijk die mensen op de vlucht, maar ik heb weinig ruimte.’ De ander zei: ‘Dat is nu even niks voor mij.’

Dat kon ik allemaal begrijpen. En toen zag ik dat meisje. Ze was denk ik een jaar of 24. Knap, hoogopgeleid. Misschien net iets te weinig tegenslag gehad in het leven. Ze kijkt in de camera en ze zegt: ‘Sorry hoor, maar het is mijn probleem niet.’

Eerst dacht ik nog even: hoe dom kun je zijn? Hoe kan dit niet ook jouw probleem zijn, terwijl we allemaal, stuk voor stuk, met elkaar verbonden zijn in deze wereld. Misschien kent de werkgever van je broer wel iemand in Syrië. Of ben je zelf in Jordanië op vakantie geweest. Maar wat me nog het meeste trof was de hardvochtigheid, het egocentrische. Plak er maar een woord op.

Misschien is het je rechtvaardigheidsgevoel waardoor je uiteindelijk in actie komt. Bombardementen op Aleppo, dat vindt iedereen erg. De foto van het verdronken jongetje op het Griekse strand, dat vinden we erg. Maar als dat ertoe leidt dat mensen op de vlucht hierheen komen, dan doen we de deur dicht. Sinds ik zelf een kind heb, denk ik na over wat ik wil meegeven. Ergens heb je toch een beeld van wat goed is en slecht. De deur dichtdoen voor mensen in nood: dat is niet goed.

Ik snap de angst wel. Vooral door het beeld dat wordt gecreëerd van die duizenden mensen, allemaal enge islamitische mannen. Maar spreek je elkaar een-op-een, dan gebeurt er iets met dat beeld. Ieder persoon is iemand met een verhaal, iemand die net als jij een huis heeft en vrienden. Die een baan heeft en iets wil bereiken waarvan hij niet weet of het gaat lukken. Zolang je elkaar niet tegenkomt en leert kennen, worden mensen bang van elkaar. Dat wilde ik doorbreken.’

Reinouts initiatief **Takecarebnb**

Er zijn veel mensen die vluchtelingen willen helpen die huis en haard hebben moeten verlaten. Bijvoorbeeld door ze een tijdelijk thuis te bieden in afwachting van een eigen huis. Maar hoe organiseer je dat? Takecarebnb brengt statushouders en gastgezinnen met elkaar in contact om een logeerperiode te regelen. In 2015 ging het initiatief van start. Een team van dertig vrijwillige matchmakers, zoals psychologen en maatschappelijk werkers, helpt een goede match mogelijk maken. Dat leidde in 2016 tot 66 logeerperiodes. De gasten blijven over het algemeen drie maanden.

Bijdrage Kansfonds 2016

€ 20.000

De kracht van het project

Wat mensen verrijkt, is de ontmoeting

‘Eindelijk een veilige plek waar je even mag blijven. Dat besef maakt vaak een enorme moeheid los bij de logees. De eerste weken wordt er veel geslapen. Maar al snel groeien ze uit tot lid van het gezin. Er wordt samen gekookt. Ze vieren de verjaardagen mee. Brengen kinderen naar school. Stukje bij beetje openen zij zich en komen er verhalen over waar ze vandaan komen en wat ze hebben meegemaakt.

Hun aanwezigheid en verhalen doen veel met de gezinnen. Het geeft diepte aan wat zo vanzelfsprekendheid lijkt in het leven. Zoals een maaltijd elke dag. Een huis. Een vriendenkring die compleet is, waarin niemand wordt gemist. Gastgezinnen worden

zich meer bewust van de bevoorrechte positie waarin ze verkeren en hoe fijn het is om voor een ander iets te kunnen betekenen.

Wat we voor elkaar krijgen, is mooier dan we konden dromen. Er ontstaan hechte en bijzondere vriendschappen tussen mensen uit verschillende werelden. Binnenkort starten we zelfs een initiatief omdat de logees die een eigen huis hebben gevonden, zelf graag Nederlandse gasten willen verwelkomen die er een paar dagen op uit willen. Het is de beweging die me raakt: dat mensen elkaar echt ontmoeten, elkaar leren kennen.’

De onschatbare waarde van

Virgil Tevreden

‘Het was die ene vraag: kun je mij ook niet helpen?’

Het was die ene vraag: kun je mij ook niet helpen?

‘Delerio’s moeder leefde altijd in angst. Als haar zoon de straat op ging, kwam hij met narigheid thuis. Dertien was hij. ‘Kun jij hem na school niet begeleiden?’, vroeg zijn moeder op een dag aan me. Ik werkte toen op een school in de Bijlmer, de wijk waar ik zelf was opgegroeid.

Ik dacht: ik bedenk wel een leuke activiteit voor hem. Maar overal werd hij weggestuurd vanwege een brutale mond. Wat overbleef was een club voor jongeren met een handicap – maar daar voelde hij zich niet thuis. Wat hij wel wilde: mee met mij, kickboksen, samen dingen ondernemen. En dat deed ik. Ik waakte over hem. Ging hij over de schreef, dan greep ik in. Met Delerio ging het steeds beter op school. En toen kwamen er andere jongens naar mij toe: ‘Meester kunt u mij ook niet helpen?’

Dat moment, dat deed heel veel met me. Ik wist: dit wil ik. En ik wist het eigenlijk al heel lang. Ik herken zo veel van mezelf in deze jongens. Ik was net als zij. Er is vroeger ook

zo vaak tegen me gezegd: jij kan niks. Je bent te dom om te leren. Je zou er beschadigd van raken. Vol faalangst. Zonder ook nog maar enig geloof in jezelf. Maar dat is niet gebeurd, omdat ik van iemand de kans kreeg.

Misschien is het de pijn die we in elkaar herkennen, de jongeren en ik. De broederschap omdat je in dezelfde situatie bent geweest. Ze laten me binnen in hun leven terwijl ze gebroken en gesloten zijn. Als ze naar me kijken, voel ik respect, ze kunnen nauwelijks bevatten dat ik daar ook ooit ben geweest. Dat ik daar onbeschadigd en sterk uitgekomen ben, hoewel sommige littekens nooit meer weggaan.

Ik kreeg ooit de kans en ik voel sinds Delerio een enorm verlangen om iets terug te doen. Om jongeren die kans te geven die ik zelf ook heb gehad. Deze jongeren kunnen nooit meer zeggen: er was niemand voor mij. Ik was er. En ik kan niet beschrijven hoe dat voelt, dat je in iemands leven van betekenis hebt kunnen zijn.’

Virgils initiatief

Jongeren die het kunnen

Virgil en zijn team bieden naschoolse dagbesteding aan 12- tot 17-jarigen met een verstandelijke beperking of gedragsproblemen – of beide. Het gaat om een vergeten groep die nauwelijks kansen krijgt in de samenleving. Ze doen er aan kickboksen, voetbal en fitness. Er is rust, regelmaat, structuur. Ze krijgen te eten, zodat ze niet op een lege maag sporten. Door de positieve invulling van hun middag komen ze niet in de verleiding om na school rottigheid uit te halen. Tien tot twaalf kinderen doen er mee gedurende drie jaar. Sinds de oprichting in 2012 zijn er 45 jongeren op die manier begeleid.

Bijdrage Kansfonds 2016

€ 15.000

De kracht van het project Ze weten nu: ik heb een keus

‘Hier krijgen de jongeren iets mee voor de rest van hun leven. Gezag accepteren. Goed met elkaar omgaan. Elkaar accepteren. Saamhorigheid. Structuur aanbrengen in je leven. Hele basale dingen die zo onmisbaar zijn.

Soms valt het kwartje snel, soms laat. Ze vertellen dan trots over de verleidingen die ze tegenkwamen, maar dat ze nu een andere keus maken. ‘Ik wil dit allemaal niet kwijt’, zeggen ze dan. Eentje – en echt niet de makkelijkste – loopt nu zelfs stage hier. Ze kon zich moeilijk beheersen, reageerde altijd erg agressief. Nu is ze een rolmodel voor de andere jongeren. Ze zien dat zij

aan het roer zit van haar eigen kansen, en herkennen van hoever ze heeft moeten komen. Dat geeft hoop.

Je kunt jongeren heel veel uitleggen, maar zelf ervaren werkt beter. Bijvoorbeeld tijdens een meet en greet met jonge gevangenen. Ze zien dan met eigen ogen wat voor jongens daar zitten, waar ze spijt van hebben, wat ze in het leven allemaal moeten missen. Ze voelen hoe beklemmend het is, en wat de impact is van een foute beslissing. En ja, dan is aan hen de keus of ze daar ook ooit belanden. Maar ze weten nu wel: ik heb de keus.’

De onschatbare waarde van

Bob Richters

‘Het werd tijd
om de moeilijke weg
te kiezen’

Het werd tijd om de moeilijke weg te kiezen

‘Zelf was ik altijd een braaf jongetje. Ik heb een heel degelijke opvoeding gehad, ik kan er niks spannends van maken. Ik studeerde beeldende vakken op een lerarenopleiding en verdiende bij in de horeca, waarvoor ik mijn papieren haalde.

Ik stond net weer even voor de klas, en had een paar jongeren onder mijn hoede om aan het werk te krijgen. Toen belde een woningbouwcorporatie. Of ik misschien projectleider wilde worden van een moestuin in de stad, bedoeld voor straatschoffies uit de buurt. Ik vroeg: heb je niet een leegstaand pand voor me, dan kunnen we gelijk restaurantje spelen met de jongens die ik al begeleid. Ik ging met ze koken, leerde ze menuutjes. En de jongeren die hun leven op de rit wilden krijgen, werden een voorbeeld voor de straatschoffies die zover nog niet waren. Dat was het begin van Hotspot Hutspot.

Waarom die stap? Misschien is het omdat ik het mezelf graag moeilijk maak. Ik heb veel dingen gedaan in mijn leven. En altijd lukte alles. Ik dacht: dan is het de tijd om vooral eens de moeilijke weg te kiezen. Ik wilde iets betekenen voor mensen die juist denken dat ze niks kunnen. Die vastlopen in hun bestaan.

Mensen die dingen maar niet voor elkaar krijgen in het leven.

Ik had met al mijn creativiteit de rest van mijn leven natuurlijk ook met klei in mijn handen kunnen gaan staan – en om daarvan wat te maken. Maar ik dacht: waarom zet ik mijn creativiteit niet in voor mensen? Waarom ga ik als ze vastlopen niet met ze op zoek naar wat ze in zich hebben? Waar dromen ze bijvoorbeeld van? Waar lopen ze warm voor? Wat willen ze aanpakken? Want als je dát weet, kun je alles worden.

Zo creëer ik iedere dag weer mogelijkheden. Zo kan het gebeuren dat een voormalig drugskoerier ons restaurant bevoorraadt. Kan hij toch lekker door de stad crossen, maar nu met een ander doel. Is een bouwvakker met een verslavingsverleden en weggepest op de bouwplaats, nu kok bij ons. Tussentijds volgt hij een koksopleiding. En hebben we straks, als we een hotel willen beginnen, moeiteloos een pool van zeker tien nachtportiers. Dat zijn de dakloze jongeren die overdag bij ons meewerken. Dan hebben ze ‘s nachts een beter onderkomen. Iedere keer is het weer een kick om een stukje van hun puzzel te zijn.’

Bobs initiatief

Hotspot Hutspot

Hotspot Hutspot is een restaurant waar iedereen die wil, kan meedoen. Zo zijn er handen nodig om te koken, tafels te maken, in de tuin te werken en gasten te bedienen. In 2016 waren er ruim zeventig mensen vrijwillig actief, op zoek naar een kans. Acht volgden er een cursus of opleiding. Zeven stroomden er door naar betaald werk. De jongste is tien jaar, de oudste is 83. Voordat het restaurant opengaat, eten zij samen een gezonde maaltijd. Vanaf half zes zijn de buurtbewoners welkom om voor € 8 mee te eten. Het restaurant werkt met de restjes van de wijk. Braakliggend terrein wordt moestuin. Een leegstaand pand wordt restaurant. Vaak is dat op plekken in de stad waar de sociale binding laag is en de gezondheid onder druk staat. Er zijn inmiddels drie locaties.

Bijdrage Kansfonds

€ 16.765

De kracht van het project

Alles kan. Als je de kans krijgt

‘Wie hier komt helpen, heeft vaak behoefte aan een beter leven. De achtergronden zijn verschillend. Van ex-verslaafde en voormalig drugsdealer, tot dakloze jongere en schoffie uit de buurt. Ze voelen hier allemaal dat ze mogen dromen én dat ze fouten mogen maken op weg daarnaartoe. Soms is dat een lange weg.

Neem de appeltaarten die ze hier maken. Prachtig deeg, heerlijke vulling. Maar vaak vergeten ze de taart uit de oven te halen. Taarten bakken vraagt dus om focus, weten

ze nu. Dat betekent niet alleen een perfecte taart in de oven schuiven, maar die ook op het juiste moment eruit halen. Pas dan is die klaar. Hier gaat dat meerdere keren fout. En dat mag, het is leerzaam. In een bakkerij zou je er natuurlijk gelijk uit geflikerd zijn.

De mensen die hier komen, hebben vaak een heel verleden achter zich en hebben al veel overwonnen. Ik vertel ze iedere keer: als je dat is gelukt, dan kan je alles. Je moet alleen de kans krijgen. En die krijg je hier.’

De onschatbare waarde van

Barbara Muller

‘Ik beloofde hem
de andere kinderen
te redden’

IK beloofde hem de andere kinderen te redden

‘Het was op een doordeweekse avond. Net toen ik wilde gaan slapen, viel mijn oog op een bericht over baby P, een peuter uit Engeland. Elke avond werd hij door zijn stiefvader mishandeld. Het jochie stierf, moederziel alleen in zijn bedje. Al die tijd was hij meerdere malen gezien door jeugdzorg en waren er signalen dat hij niet veilig was. Ook de dag voor zijn dood is hij nog bekeken. Hij had een gebroken ruggetje, bleek later, maar baby P werd gewoon weer meegegeven naar huis.

Heel lang heb ik dit soort berichten vol kinderleed niet kunnen lezen. Ik stak liever mijn kop in het zand. Maar nu... nu ik zelf net bevallen was van mijn eerste kindje, was er geen ontkomen meer aan. Ik keek naar de foto van baby P. En baby P keek terug. Zo’n prachtig jongetje... Ik voelde een onstuitbaar verdriet. En ik heb hem iets beloofd: voor jou is het te laat, maar de anderen ga ik helpen redden.

Het was alsof baby P de blauwdruk van mijn leven blootlegde. Dit stond mij te doen: opkomen voor kinderen die zelf geen stem hebben. Het zat al lang in me, vertelde mijn moeder later. Op de lagere school beukte ik er al op los als een ander kind onrecht werd aangedaan.

De dag erna heb ik gesolliciteerd bij de kinderbescherming. Anderhalf jaar heb ik er gewerkt. Tot ik meemaakte dat er een jongetje thuis in levensgevaar verkeerde. We mochten niet ingrijpen omdat er geen politie beschikbaar was om mee te gaan. Ik dacht aan baby P. En realiseerde me dat regels vóór het redden van kinderen gaan. Ik nam ontslag.

Het voelde alsof ik gefaald had; ik had mijn belofte aan hem niet kunnen waarmaken. En toen was daar, op een dag, het bericht over ouders die hun peuter zwaar hadden mishandeld. Ook dit kindje, een meisje, stierf alleen in haar bed. De ouders beriepen zich op pedagogische onmacht. Lekker makkelijk, dacht ik eerst. Maar het zette me ook aan het denken. Hoe kwamen zij dan zo onmachtig?

Ik dacht aan de uithuisplaatsingen waarvoor ik zelf bij de kinderbescherming had getekend. Aan de kinderen die steeds weer herplaatst worden, gescheiden van broertjes en zusjes. Aan de totale ontworteling. Hoe hun vertrouwen in zichzelf en anderen wordt beschaamd. De hechting die altijd problemen zal geven. En dat zij zelf ook ooit weer kinderen krijgen. Toen wist ik: die herhaling, van generatie op generatie, die ga ik doorbreken.’

Barbara's initiatief

Het Babyhuis

Het Babyhuis in Dordrecht biedt een veilige plek om moeders klaar te stomen zelfstandig voor hun pasgeboren kind en zichzelf te zorgen. Ze blijven er een paar maanden. Veel hulp draait om de hechtingsproblemen waar deze vrouwen mee worstelen. Ze hebben vaak veel naars in hun leven meegemaakt, zoals geen dak boven het hoofd, grote schulden, en versto-ten zijn door de familie. Het Babyhuis is hun laatste kans om uithuisplaatsing te voorkomen. Sinds de oprichting in 2013 zijn er 67 moeders en hun kinde-ren opgevangen. De jongste moeder is 14 jaar. In het Babyhuis zetten 25 vrijwilligers zich voor hen in. Eind 2017 opent er in Rotterdam een tweede Babyhuis.

Bijdrage Kansfonds 2016

€ 7.500

De kracht van het project

Ze gaan het redden, zeker weten

‘Een van de vrouwen stond onaangekon-digd hier voor de deur. Hoogzwanger, niet meer dan een tasje bij zich. Ze kon nergens anders heen. Diezelfde avond werd ze opgenomen in het ziekenhuis, waar de arts melding deed bij de kinderbescherming. De vrouw twijfelde namelijk of ze wel zelf voor het kindje wilde zorgen. We waren erbij toen ze beviel van haar zoontje, mid-den in de nacht. Zo gauw ze hem hoorde huilen, wist ze: jij bent degene voor wie ik wil leven. Maar de kinderbescherming stond al klaar met een pleeggezin.

Ik kan niet navertellen hoeveel moeite het heeft gekost om te voorkomen dat ze van haar kind werd gescheiden. En wat dóet ze

het fantastisch hier in het Babyhuis. Ze is zo krachtig en toegewijd. Ze gaat het red-den, dat weet ik zeker. Net als 94 procent van de moeders die hier is geweest. Je ziet de vrouwen hier groeien. Met alle hulp leren zij zich hechten aan hun kindje, en om goed voor zichzelf en het kind te zorgen.

Vaak zijn we de laatste kans voor de moe-ders om samen met hun kind een toekomst op te bouwen. Ze komen hier geknakt binnen. Als ik dan zie hoe ze na een aantal maanden op eigen benen verder gaan en kunnen thuiskomen bij zichzelf... Dat is van onschatbare waarde. Voor henzelf – en voor alle kinderen die gaan komen.’

541 keer namen mensen in 2016 het initiatief een steen te verleggen in het leven van anderen. Ze werden geraakt door de situatie van mensen in een kwetsbare situatie. Ze besloten dat er wat moest gebeuren. En vroegen Kansfonds om ze daarbij te helpen.

€ 9,4 miljoen is het bedrag waarmee Kansfonds in 2016 deze initiatieven mogelijk heeft helpen maken. Voor kinderen in armoede. Voor zwerfjongeren. Voor mensen op de vlucht voor geweld. En voor al die andere kwetsbare mensen die buitengesloten raken als er niemand naar ze omkijkt.

Lees er alles over in het jaarverslag van Kansfonds, hét fonds dat uitsluiting van kwetsbare mensen wil voorkomen. Kijk daarvoor op www.kansfonds.nl/jaarverslag2016

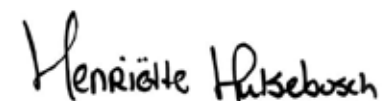
Kansfonds
Geven om een ander

Nawoord

Hoe maak je een jaarverslag over wat je hebt bereikt, als de impact daarvan verder gaat dan cijfers, staatjes en grafieken?

Het belangrijkste wat we willen duiden, is dat wat juist niet in waarde uit te drukken is. En dat is de beweging waarin mensen omzien naar elkaar. Hoe ze geraakt worden door de ander. Hun hart openstellen. Besluiten om in actie te komen. En net dat ene doen wat van onschatbare waarde is voor kwetsbare mensen die anders buitengesloten raken.

Daarom gaat ons jaarverslag 2016 over die onschatbare waarde van dat ene beslissende moment, van die ene persoon die geraakt wordt door de ander. De impact daarvan is niet meetbaar, maar ervaren we elke dag weer als de essentie van ons fonds. En ja, natuurlijk laten we ook de harde feiten zien (www.kansfonds.nl/jaarverslag2016). Bijvoorbeeld welke projecten we steunen. Met hoeveel geld. Wat we uitgeven aan onze organisatie. En hoe we met ons hoofd al dat soort keuzes maken. Maar niet voor het hart gesproken heeft.

Henriëtte Hulsebosch
directeur Kansfonds

Bezoekadres:

Utrechtseweg 40
1213 TV Hilversum

Postadres:

Postbus 156
1200 AD Hilversum

T +31 (0) 35 624 96 51
info@kansfonds.nl
www.kansfonds.nl

Kamer van Koophandel:

Registratienummer 41192127

Statutaire naam

Stichting Kansfonds

Bankrekening

NL20 INGB 0660 9712 40

Volg ons op:

Colofon

Concept en tekst: Cecile Vossen, Buren
Fotografie: Martijn van de Griendt, Amsterdam
Ontwerp: Ellen Spanjaard, Maartensdijk
Drukwerk: de Toekomst, Hilversum

© 2017 Stichting Kansfonds. Aan de inhoud van deze publicatie kunnen geen rechten worden ontleend.

Kansfonds wordt gesteund door:

